

213. Søvrigt turde det være overflødig at bemærke, at det, for at en Gehærde, der kræver Nogens Erbarhed — hvorved det er en Forsætning, at den er rettet imod en bestemt Person, og ikke blot i Almindelighed er stridende imod Anstand og Erbarhed —, skal kunne betragtes som en Uresfornærmelse, ikke just er nødvendigt, at Hensigt til at fornærme i streng Forstand er tilstede, naar Handlingen dog efter almindelige Begreber maa ansees som fornærmende. For den første Klasse af Uresfornærmelse, de egentlige ærerørige Sigtelser eller Befskyldninger, har man dernæst meent at burde give en dobbelt Straffebestemmelse, den ene (Udkastets § 212) angaaende de Tilfælde, hvor Sigtelsen maa ansees for mindre krænkende som Følge af den mindre offentlige eller opsigtvækkende. Maade, hvorpaa den fremsættes, og den anden (Udkastets § 213) angaaende det i L. 3die Januar 1851 § 9 1ste Led forudsatte Tilfælde, hvor Uresfornærmelsen ved at fremsættes i et trykt Skrift faaer en større Betydning, saavel som andre Tilfælde, i hvilke Uresfornærmelsen paa lignende Maade særligt kvalificeres ved en større Udbredelse eller ved Tiden og Stedet, hvor den fremkommer. For disse mere kvalificerede Uresfornærmelser er Straffen væsentlig den samme, som den i L. 1851 § 9 1ste Punktum foreskrevne, kun at man har ladet Maximumbegrænsningen saavel af Fængsels- som af Bødestraffen bortfalde, med Hensyn til at Forbrydelsen efter det Anførte har faaet et større Omraade; for de mindre graverende Uresfornærmelser har man derimod i Udkastets § 212 foreslaaet en noget mindre Straf. Det forstaaer sig af sig selv, at Uresfornærmelser overhovedet kunne stee ikke blot ved Ord, men ogsaa ved Afbildninger og, som bemærket, tillige stundom ved Tegn eller Gebærder; de mindre kvalificerede Uresfornærmelser kunne fremkomme ikke blot mundtligt, men ogsaa skriftligt, det Sidste endog, hvor de kun tilskrives selve den Fornærmede. Til, som den norske Straffelovs Kap. 17 § 9, at bestemme særegne højere Straf for Fornærmelser imod Slægtninge i opstigende Linie, har man efter de givne Straffebestemmelseres Bidde ikke fundet tilstrækkelig Anledning, jfr. forøvrigt i det Følgende Udkastets § 300 angaaende Forbrydelse

af Arveret efter saadan Slægtning for Vold eller grove Fornærmelser.

Ogsaa Udkastets § 215, angaaende Mortifikation af de ubespøiede fornærmelige Udblædsler efter den Fornærmedes Paastand, er stemmende med den nu gjældende Regel i L. 3 Januar 1851 § 9. Man har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at gjøre nogen Forsandring i denne Regel; endstjøndt det ikke kan nægtes, at det maaffee i og for sig kunde være at foretrække, ikkun at give Domstolene en Bemyndigelse til efter Omstændighederne at mortificere de fornærmende Udblædsler, deels med Hensyn til, at Mortifikation strengt taget just ikke passer paa blotte Skældsord, deels med Hensyn til, at en fornærmelig Sigtelse stundom kan være for en Deel begrundet, medens den dog ikke kan ansees at være det i sit hele Omfang. Søvrigt har man forudsat, at den hidtidige Praxis, efter Omstændighederne at anvende Mortifikation af enkelte paa klagede Dtringer, uagtet den, der har fremsført dem, ikke antages at burde straffes for dem, ikke affjæres ved Paragraphens Bestemmelse; en udtrykkelig Udtalelse desangaaende ligger imidlertid udenfor Straffelovens Omraade.

Fremdeles svarer Udkastets § 217, angaaende Krænkelser af Privatlivets Fred ved offentlige Meddelelser om personlige og hunselige Forhold, til L. 3 Januar 1851 § 10. Der er kun den Forskjel, at § 217, som bemærket, omfatter offentlige Meddelelser af den antydede Beskaffenhed i Almindelighed, medens Presseloven selvsølgelig kun angaar bestemte Meddelelser i trykte Skrifter, og at med Hensyn til denne Udvidelse af Bestemmelsens Omraade Bødestraffens Minimum er nedsat fra 20 til 10 Rdlr. samt dens Maximum forhøjet fra 100 til 200 Rdlr. At Privatlivets Fred kan krænkelses ligesaavel ved andre offentlige Meddelelser om hunselige og personlige Forhold, t. Ex. paa et Theater eller i en offentlig Forsamling, som ved Meddelelser i Pressen, er ikke tvivlsomt, ligesaa lidt som at der overhovedet turde være god Føie til ved påseende Straffebestemmelser at værne imod hensynsløse og krænkende Indgreb i og Forstyrrelser af det private Liv. Derimod kunde det vistnok erindres, at bestemte Krænkelser af Privatlivet tildeels have